

Unitate în închinare

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I _____, căci a venit ceasul _____ Lui, și _____ Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:7)

În perioada imediat următoare Cincizecimii, primii creștini au acordat mult timp închinării: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). Inimile lor se umplea de bucurie și de recunoștință față de Dumnezeu la gândul că Isus era Mesia, împlinirea profețiilor din Vechiul Testament. Ce privilegiu era pentru ei să cunoască acest adevăr! Ei simțeau nevoia să petreacă timp împreună în părtășie, studiu și rugăciune, ca să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru că li se descoperise prin viața, moartea și învierea lui Isus și făcuse atâtea pentru ei.

Biserica lui Isus Hristos este, prin definiție, o biserică închinătoare, chemată de Dumnezeu la existență ca să fie „o casă duhovnicească, o preoție sfântă” care să aducă „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). Recunoștința față de Dumnezeu exprimată în cadrul închinării comunității transformă inima și mintea participanților după caracterul Său și îi pregătește pentru slujire.

Subiectul studiului de săptămâna aceasta este semnificația închinării și modul în care contribuie ea la păstrarea unității credincioșilor în Isus.

Când vorbim despre închinare, subliniem de obicei elementele închinării, ce presupune ea și cum se desfășoară. Dar ce este ea de fapt? Ce înseamnă să ne închinăm lui Dumnezeu? Și de ce ne închinăm? Potrivit cu Psalmii 29:2, a ne închina Domnului înseamnă a-l da slava și cinstea care I se cuvin.

1. Capitolele 4 și 5 din Apocalipsa descriu modul cum a fost primit Isus la înălțarea Sa la cer. De ce I se închină locuitorii cerului lui Dumnezeu și lui Isus, Mielul lui Dumnezeu?

Apocalipsa 4:8,11 _____

5:9,10,12,13 _____

Închinarea este răspunsul ființelor create, prin cuvinte de adora-re și de mulțumire, la dragostea lui Dumnezeu, este exprimarea recunoștinței pentru lucrarea Sa de creare și de mântuire. La sfârșitul timpului, și cei răscumparați se vor alătura în adora-re (vezi Apocalipsa 15:3,4).

Prin urmare, închinarea este răspunsul credinței noastre în Dumnezeu față de lucrările Sale mărețe pentru noi: ne referim aici, în primul rând, la lucrarea de creare și, în al doilea rând, la lucrarea de răscumpărare. Prin închinare, Îi arătăm adora-re, venerația, lauda, dragos-tea și ascultarea pe care considerăm că le merită. Sigur că informațiile pe care le avem despre Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, provin din ceea ce El ne-a descoperit în Scriptură și din ceea ce ne-a descoperit mai deplin despre El Isus, prin persoana și lucrarea Sa (vezi Ioan 14:8-14). De aceea I se închină creștinii lui Isus ca Mântuitor și Răscumparaător, subliniind astfel moartea și învierea Sa.

Creștinii se adună pentru închinare dintr-un sentiment de admirație și de recunoștință față de Dumnezeu.

Numește trei binecuvântări pe care le-am primit prin Hristos, Creatorul și Mântuitorul nostru.

Luni, 10 decembrie

Falsa închinare

2. Care a fost cea de-a treia ispită cu care S-a confruntat Isus în pustie?

Matei 4:8,9 _____

Mândru și plin de sine, Satana s-a intitulat stăpânul legitim al lumii, proprietarul bogățiilor și frumuseților ei și a pretins onoare și respect din partea tuturor locuitorilor ei, de parcă el ar fi creat-o. Ce insultă la adresa lui Dumnezeu, Creatorul nostru și Tatăl lui Isus! El a dovedit că știa foarte bine ce înseamnă să te închini: să-l aduci onoare și respect Proprietarului de drept al universului.

3. Compară experiența celor trei tineri evrei din Daniel 3 cu situația din timpul sfârșitului – Apocalipsa 13:4 și 14:9-11. Pentru ce se va da lupta atunci?

Din vremea lui Cain și Abel, a celor trei tineri evrei din Babilon și până la evenimentele finale legate de „semnul fiarei” (Apocalipsa 16:2), Satana a încercat să întemeieze un sistem contrafăcut de închinare, prin care să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu și să-i determine să-i aducă închinare lui. Încă dinainte de căderea lumii în păcat, el a nutrit dorința de a fi ca Dumnezeu (Isaia 14:14). În zilele din urmă, credincioșii vor fi amenințați cu moartea dacă nu se vor închina „icoanei fiarei”, la fel cum au fost amenințați cu moartea cei trei tineri evrei în Babilon dacă nu se închinau „chipului de aur”.

„Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să le facă tuturor

cunoscut faptul că ei l se închină numai lui Dumnezeu și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă o concesie cât de mică închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea ar fi închisoarea, exilul sau moartea.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 354

Pe ce căi subtile încearcă să se impună falsa închinare în prezent?

Marti, 11 decembrie

Solia primului înger

Advenștii de ziua a șaptea consideră că soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 descriu misiunea lor și esența mesajului lor de dinaintea revenirii lui Isus (Apocalipsa 14:14-20). Ele conșin mesaje care trebuie spuse „cu glas tare” tuturor locuitorilor pământului.

4. Care este solia primului înger?

Apocalipsa 14:6,7 _____

Prima solie aduce Evanghelia în atenșia tuturor locuitorilor pământului, ca o împlinire a profeșiei lui Isus din Matei 24:14, transmișând și ideea de iminenșă. Și îi îndeamnă pe oameni să-l acorde lui Dumnezeu toată atenșia, pentru că „a venit ceasul judecării Lui”.

„Temeșivă de Dumnezeu!” Mulși vor fi îngrozișii de solia aceasta. Însă pentru cei care l-au urmat pe Isus, ea va fi un apel la venerașie și respect. Ei văd în ea împlinirea făgăduinșelor Sale și sunt cuprinșii de recunoșșinșă și respect profund.

„Și închinati-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Cuvintele acestea fac trimitere directă la porunca despre Sabat, cu referirea ei la crearea lumii (Exodul 20:8-11).

Dumnezeul Creator, care a instituit Sabatul ca zi de comemorare a puterii Sale creatoare, este Cel căruia I se cuvin închinarea și preamărirea. Interesant că, la sfârșitul timpului, închinarea va arăta de care parte este fiecare în marea luptă. Solia acesta este un apel adresat tuturor locuitorilor pământului de a se închina Creatorului.

„Punctul central în criza finală va fi închinarea. Apocalipsa arată că testul nu va consta în interzicerea închinării, ci în obligația de a i se aduce închinare altcuiva decât lui Dumnezeu. Atunci, vor exista în lume doar două categorii de oameni: cei care se tem de Dumnezeu adevărat și I se închină (11:1,18; 14:7) și cei care urăsc adevărul și care se închină balaurului și fiarei (13:4-8; 14:9-11).” – Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, 2002, pp. 444–445

Miercuri, 12 decembrie

Studiul biblic și pătășia

5. Care sunt elementele închinării în biserica creștină primară?

Faptele 2:42 _____

Încă din primele zile ale existenței bisericii, închinarea a avut ca element principal studiul Cuvântului. Primii creștini studiau Scripturile cu perseverență ca să vadă ce spun ele despre Isus Mesia. Se adunau în fiecare zi pentru a se bucura împreună de binecuvântările divine și pentru a se încuraja reciproc. Ei extrăgeau din Cuvânt adevărurile sacre care au format temelia mesajului lor pentru lume.

6. Ce spun pasajele de mai jos despre importanța studierii Cuvântului lui Dumnezeu împreună cu alți credincioși?

2 Împărați 22:8-13 _____

„Oriunde sunt vestite adevărurile Evangheliei, cei care din sinceritate doresc să facă ce este bine sunt conduși la o sârguincioasă cercetare a Scripturilor. Dacă, în timpul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ, cei cărora le sunt vestite adevărurile probatoare ar urma exemplul bereenilor, cercetând zilnic Scripturile și comparând Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile aduse lor, astăzi ar fi un număr mult mai mare de oameni care ascultă de preceptele Legii lui Dumnezeu acolo unde nu sunt decât puțini.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 169

Cât de bine ești întemeiat pe adevărurile Bibliei? Ești suficient de bine întemeiat ca să rămâi neclintit în fața amenințării cu moartea, asemenea celor trei tineri evrei?

Joi, 13 decembrie

Frângerea pâinii și rugăciunile

Primii creștini, deși au avut unele probleme, au fost uniți în credința în Isus și în adevărul pe care El li-l încredințase ca să-l vestească în lume, în „adevărul prezent” cum l-a numit Petru (2 Petru 1:12, în engl.). Uniți astfel în adevăr, și-au exprimat unitatea în mai multe moduri.

„Ei stăruiau... în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). „Frângerea pâinii” se referă probabil la mesele de părtășie, sau mesele obișnuite pe care le aveau credincioșii împreună. La aceste mese, probabil că prezența pâinii și a mustului le amintea de moartea și învierea lui Isus, în așteptarea revenirii Sale apropiate. Primii creștini își luau timp ca să-și amintească de viața și de lucrarea Domnului și le plăcea să vorbească despre acestea. Mesele au

devenit ocazii de închinare (vezi Faptele 2:46,47), care contribuiau în mare măsură la întărirea unității dintre ei.

7. În ce situații ne spune cartea Faptele apostolilor că s-au rugat creștinii împreună? Pentru ce s-au rugat?

Faptele 1:14 _____

Faptele 4:23-31 _____

Faptele 12:12 _____

Primii creștini prețuiau mult posibilitatea de a comunica direct cu Dumnezeu și nu pierdeau niciodată ocazia de a-l face cereri când erau împreună pentru închinare. Pavel spune în 1 Timotei 2:1 că este important pentru creștini să se roage împreună. Și efesenilor le-a vorbit despre nevoia de rugăciune – vezi Efeseni 6:18,19.

Pe ce căi putem întări unitatea dintre noi? Ce rol are aici rugăciunea de mijlocire?

Vineri, 14 decembrie

Un gând de încheiere

„«De aceea, Sabatul este fundamentul închinării la Dumnezeu, deoarece ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevărata bază a închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a șaptea, ci a închinării în general, o constituie deosebirea dintre Creator și ființele create. Acest mare fapt nu-și poate pierde niciodată valoarea și nu trebuie uitat niciodată» (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra acest adevăr în atenția oamenilor pentru totdeauna. Atâta timp cât cali-

tatea Sa de Creator al nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie un semn și un monument comemorativ al acestui adevăr. Dacă Sabatul ar fi fost păzit la nivel global, gândurile și sentimentele omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al loialității față de adevăratul Dumnezeu, care «a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor». Rezultă că mesajul prin care li se poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui le cere, de fapt, să păzească porunca a patra.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 361

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 49–Exodul 5

1. Care dintre fiii lui Iacov era cunoscut pentru cuvintele frumoase pe care le rostea?

2. De unde vine denumirea „Abel-Mițraim”?

3. Cum erau strigătele pe care le scoteau israeliții din cauza robiei?

4. Cine s-a dus să i se plângă lui Faraon de condițiile grele de muncă?

Istoria mântuirii, cap. 42

5. Ce efect a avut faptul că Pavel a fost trimis din cetate în cetate, pentru judecată?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să definească închinarea adevărată și rolul ei în marea luptă dintre Dumnezeu și Satana.

La nivelul sentimentelor: Să aibă sentimente de admirație și de recunoștință față de Dumnezeu pentru ceea ce este El și pentru ceea ce a făcut.

La nivel practic: Să l se închine lui Dumnezeu cu inima și cu mintea.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Închinarea autentică

A. Ce se înțelege prin cuvântul „închinare”? Ce acțiuni pot fi considerate parte a închinării?

B. Cum putem face distincție între închinarea adevărată și cea falsă?

C. Ce rol are închinarea în fiecare dintre cele trei solii îngerești?

II. Sentimente: Măreția lui Dumnezeu

A. Ce aspect al caracterului lui Dumnezeu contează cel mai mult pentru tine? Ce aspect este cel mai relevant pentru situația în care te găsești acum?

B. Ce sentimente ai când te gândești la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine?

III. Practic: Închinare cu toată ființa

A. Prin ce diferă închinarea cu inima de închinarea cu mintea?

B. Ce înseamnă „să-L slăvim” pe Dumnezeu?

Rezumat: Închinarea este un semn de stimă și de respect, dar și de slujire și de supunere. Pentru caracterul Său și pentru că le-a răscum-părat, ființele create Îi datorează lui Dumnezeu închinare, ca semn al recunoașterii dependenței de El.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Apocalipsa 14:6,7

Ideea de bază: Închinarea adevărată este un răspuns al inimii față de caracterul lui Dumnezeu și față de lucrarea Sa pentru noi.

Discuție introductivă. Apostolul Ioan ne îndeamnă să fim extrem de atenți cui ne închinăm. Noi ar trebui să ne închinăm doar lui Dumnezeu ca semn al loialității față de El. Există posibilitatea să „ne închinăm” altcuiva sau la ceva, fără să fim conștienți că facem lucrul acesta? Cum ar trebui să fie închinarea adusă lui Dumnezeu ca să fie primită de El, plăcută înaintea Lui?

De discutat: Cum putem face diferența între sistemul adevărat de închinare și un sistem fals de închinare?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Natura închinării

(Revezi împreună cu grupa Apocalipsa 4:8-11.)

Biblia utilizează mai multe cuvinte grecești și ebraice pentru a exprima diferitele aspecte ale închinării. Cuvintele ebraice pentru închinare pun accent pe onoarea, respectul și venerația aduse cuiva prin anumite gesturi, precum îngenuncherea și plecăciunea, în semn de umilință și de supunere. Însă închinarea în Vechiul Testament nu se limitează la gesturi. Ea include ideea de ascultare și de slujire, ca dovadă a închinării reale. Isaia arată că închinarea de formă, neînsoțită de ascultare, nu este deloc închinare (Isaia 1:10-17; 58).

În Noul Testament, găsim termeni similari care pot avea sensul de plecăciune, reverență, dovadă de stimă și respect sau slujire. Cuvântul cel mai frecvent întâlnit este *proskyneō*, care are sensul de bază de „a trimite cuiva sărutări simbolice”. El reflectă probabil obiceiul de a-i aduce omagiu unui împărat sau unui demnitar prin îngenuncherea înaintea lui și prin sărutarea picioarelor lui, în semn de vasalitate sau de supunere față de autoritatea sa (vezi William F. Arndt, F. Wilbur Gingrich, Frederick W. Danker și Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 2000, p. 882). Prin urmare, când folosește acest termen cu referire la Dumnezeu, Noul Testament transmite mai mult decât gestul fizic al sărutului sau al plecăciunii. A ne închina lui Dumnezeu înseamnă a recunoaște măreția și autoritatea Sa, a înțelege că El este Creatorul și noi suntem creaturile și a ne recunoaște nevrednicia, neputința și totala dependență de El.

Recunoașterea aceasta implică și dispoziția de a-L accepta ca Domn în viața noastră.

Închinarea autentică are câteva caracteristici importante. În primul rând, ea este îndreptată doar către Dumnezeu (Deuteronomul 6:13; Matei 4:10). În al doilea rând, nu este impusă cu forța. Este un răspuns natural în fața caracterului lui Dumnezeu și a lucrării Sale de a ne răscumpăra. Ia naștere în inimă, din voința proprie, nu prin constrângerea exercitată de alții. În al treilea rând, nu este doar o activitate din Sabat dimineață sau o parte a serviciului divin. Este un stil de viață. Ființele vii din sala tronului (Apocalipsa 4) se închină zi și noapte. Ideea aceasta, de închinare continuă, ne sugerează că fiecare cuvânt și fiecare faptă a noastră ar trebui să aducă onoare Numelui lui Dumnezeu.

Închinarea autentică are o capacitate specială de a ne uni. Atunci când în viața noastră primează închinarea la Dumnezeu, suntem mai puțin înclinați către lucrurile care ne diferențiază. Fie că ne închinăm singuri sau la biserică, ne închinăm împreună cu ceilalți credincioși de pe această planetă și îi aducem laude lui Dumnezeu. Închinarea ne oferă astfel ocazia de a recunoaște că facem parte din comunitatea creștinilor. Ea ne reamintește totodată că depindem de Dumnezeu. Mândria și gelozia, care contribuie la discordie, ar trebui să dispară când recunoaștem că toți suntem ființe create de Dumnezeu și depindem de El.

De discutat: Din ce punct de vedere este ascultarea închinare? Cum arată o viață de închinare?

II. Închinarea și marea luptă

(Revezi împreună cu grupa Apocalipsa 14:6-12.)

Rolul central al închinării în cele trei solii îngerești și în contextul mai larg al marii lupte dintre Dumnezeu și Satana ne arată cât de important este să înțelegem ce înseamnă ea. Lupta aceasta a început în cer în momentul în care Satana s-a răzvrătit și, în mândria lui, a vrut să se înalțe mai presus de Dumnezeu (Isaia 14:14). Conflictul cosmic a continuat cu contestarea de către el a caracterului lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu își demonstrează caracterul prin manifestările abundente ale iubirii și harului Său, manifestări care îndeamnă la închinare, Satana obține închinarea prin înșelăciune. El încearcă să ne îndepărteze atenția de la Dumnezeu și să stabilească un sistem alternativ de închinare. Solia

primului înger ne aduce aminte că singura persoană demnă de închinare este Dumnezeu, Creatorul universului. Respectarea zilei a șaptea sfințite de El constituie un act de închinare și de credincioșie față de El. Totuși, dacă limităm închinarea la ziua de închinare, pierdem implicațiile mai ample ale mesajului. Închinarea la Creator nu are loc doar prin închinarea directă din ziua rânduită de El, ci și prin prețuirea celor create de El. Este un mod de închinare față de Creator și prețuirea ființelor și lucrurilor create de El. Solia celui de-al doilea înger vorbește despre dragostea și harul lui Dumnezeu, dându-le o avertizare celor amăgiți de căile false de mântuire și de închinare. Iar în solia îngerului al treilea vedem că alegerea altcuiva ca obiect de închinare duce în final la moarte, dar alegerea de a ne închina lui Dumnezeu duce la viață. Și este normal să fie așa, deoarece Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul vieții. Deconectarea de la Sursa de viață echivalează cu moartea.

De discutat: De ce crezi că este închinarea tema principală a soliiilor celor trei îngeri? Cum îți poți da seama dacă te închini Creatorului sau dacă ai căzut pradă vreunui sistem fals de-al lui Satana? În ce fel ne unesc soliile celor trei îngeri?

3. APLICAȚIA

De obicei, limităm sensul închinării la serviciul divin din Sabat. Totuși sensul ei este mult mai larg. Ajută-i pe membrii grupei să descopere și celelalte aspecte ale închinării.

Întrebări

1. Închinarea nu include doar intonarea de imnuri și rugăciunea. De ce crezi că limităm sensul acestui cuvânt la serviciile divine din Sabat și la alte servicii religioase?
2. De ce crezi că serviciile divine li se par unora fără sens? Ce poate spune acest fapt despre închinarea lor din restul săptămânii?
3. Cum putem face din închinare un stil de viață?
4. Este participarea ta la închinare un răspuns al inimii?

4. ACTIVITATE

Suntem chemați să ne închinăm Dumnezeului care ne-a creat și ne-a răscumpărat. Activitățile următoare îi ajută pe participanți să-și concentreze atenția asupra lui Dumnezeu.

SUGESTII

1. Organizați un serviciu divin care să-i ajute pe credincioși să-și îndrepte atenția către un anumit aspect al caracterului lui Dumnezeu.
2. Planificați o seară de rugăciune. Organizați-o în așa fel încât fiecare sesiune de rugăciune să se concentreze pe o anumită temă și să apeleze la moduri diferite de a vă ruga.
3. Ascultă o cântare despre măreția lui Dumnezeu. Apoi roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să cunoști frumusețea și caracterul Său în moduri noi.